

СТЕФАН МАЛАРМЕ ЛАЗУРЪТ

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

На вечния Лазур насмешката сияйна
потиска с прелестта на свежите цветя
поета слаб, проклед таланта си, в безкрайна
пустиня призован безплодно от Скръбта.

Побягнал, зажумял, усещам в мен да влива
с неумолимостта на порив май дълбок
очи. Да бягам — къде? Коя ли нощ бурлива
да хвърля — дрипав плащ — над присмеха жесток?

Завейте, ветрове, с вълни еднообразни,
с парцали от мъгла в простора, цял облян
от мрачните води на есени напразни,
вдигнете ни голям и мълчалив таван!

И ти сега излез от Лета, донеси ни,
Досадо, чак оттам тръстика, гъста кал
и запуши със тях ония дупки сини,
които птици зли направиха без жал.

Неуморими все, комини без пощада
да пушат — тъй от дим затворът сътворен
да угаси накрай в летящата си сграда
на слънцето лика, жълтеещ се над мен!

Небето мре. Прати, материйо, забрава
на Идеала зъл и гибелния грях
за мъченика — той да сподели остава
с човешките стада обора, стар за тях.

Понеже моят ум е празен — тъй буркана,
за дамски грим стои опразнен в някой кът, —
без пудра, червила, идеята остана;
с прозевки към смъртта се този моя път...

*Напразно! Възвести Лазурът пак прослава
с камбани. О, мой дух, лиши те от покой,
за да те сплаши, зъл, с триумфа си и става
чрез живия метал вечерня синя той.*

*И, древен, пак лети, агонията твоя
разсича като меч, покрил мъгли, мочур...
Къде с ненужен бунт да бягам от безброя?
Обречен съм. Лазур! Лазур! Лазур! Лазур!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.